

bude ještě ve zdejších službách, nebo-li než bude ze služeb těch formálně propuštěn. Odvolací soud opřel toto zjištění o výpověď svědka T-a a proti ocenění této výpovědi brojí dovolatel, uvádí-li, že to byla jen vnitřní výhrada tohoto svědka, vzal-li ho, jak udává, do slibu jen na dobu, než bude formálně sprostěn. Tímto pouze prozatímním slibem nebylo, jak správně vyslovil soud odvolací, nikterak napraveno opomenutí žalobce, jenž nesložil slibu, ku kterému se měl po rozumu zákona ze dne 7. února 1919, čís. 74 sb. z. a n. a v dalším podle Šu 2 a 5 nařízení vlády ze dne 21. března 1919, čís. 154 sb. z. a n. přihlásiti do 8 dnů, jakmile přestala dosavadní nepřekonatelná překážka, jež bránila složení slibu. Onen pouze prozatímní slib nelze nikterak rovnati slibu, vyžadovanému podle zákona čís. 74/19 a proto neodčinil také onen slib následků, spojených s nesložením tohoto slibu. Má-li dovolatel za to, že ona 8 denní lhůta měla býti počátkem svým úředně vyhlášena, poněvadž se nejednalo o překážku osobní, nýbrž o překážku rázu státoprávního, jež končila přiřknutím území Těšínského Čsl. republiky, jest mu připomenouti, že dovolatel, příslušný do Vídně, byl jako příslušník cizího státu o přiřknutí Těšínska Čsl. republiky rozhodnutím Pařížským ze dne 28. července 1920 *z p r a v e n a* to již před 20. zářím 1920, jak plyne nepochybně z *p ř e d p o s l e d n í* rubriky seznamu příslušnosti spisu ředitelstva státních drah, kde dovolatel písemně a svým podpisem stvrdil, že nehodlá setrvati ve službách Čsl. republiky; služby nebyl okamžitě sprostěn jen proto, že nebylo za něho náhrady. I když nelze v tomto prohlášení spatřiti dobrovolné vystoupení ze služby, nelze přec jen přehlédnouti smysl tohoto prohlášení, uvést totíž příčinu, proč se dovolatel k složení slibu po rozumu zákona čís. 74/19 nepřihlásil. V tom jest shledati vědomé nepodrobení se zákonu, které jest postiženo následky v Šu 2 cit. zák. uvedenými. Mylným jest proto názor dovolatelův, že složením prozatímního slibu ze dne 31. prosince 1920 byl definitivně převzat do služby Čsl. státních drah a že od té doby stál pod ochranou služebního řádu, takže nesměl již býti propuštěn kdykoliv a libovolně. Počínaje nepřihlášením se k slibu po rozumu zákona čís. 74/19 a prohlášením, že nehodlá setrvati ve službách Čsl. republiky, byl si dovolatel toho vědom, že bude dnes neb zítra vyslovena nad ním ztráta služby u čsl. státních drah a stalo-li se tak rozhodnutím ředitelstva státních drah ze dne 5. března 1921, nelze to pokládati za počín libovolný. Poněvadž bylo dále také vyvoláno rozhodnutí ministerstva železnic ze dne 27. září 1921 po rozumu Šu 4 shora uvedeného nařízení a toto náležitě dovolateli doručeno, byl právem žalobní nárok dovolatelův zamítnut, neboť účinek tohoto rozhodnutí jako výroku nikterak konstitutivního nýbrž deklarativního působí od tehdejška (*ex tunc*), tedy v tomto případě od doby, kdy byl dovolatel služby sprostěn. Vývody dovolání nejsou tudíž způsobilé, by přivodily změnu napadeného rozsudku.

Čís. 3446.

Ustanovení čl. 122 obch. zák. nevztahuje se na řízení vyrovnací.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, Rv I 1381/23.)

Žalobce byl v kontokorentním spojení s bankéřskou firmou F. a B. a domáhal se zaplacení své pohledávky 30.000 Kč na zmíněné bankéřské firmě i na jejím osobně ručícím společníku Adolfu F-ovi. O jmění bankéřské firmy bylo dne 24. března 1923 zahájeno řízení vyrovnávací, jež nebylo dosud skončeno. Žalobě proti bankéřské firmě F. a B. a jejímu veřejnému společníku Adolfu F-ovi procesní soud prvního státního soudu vyhověl. Odvolací soud nevyhověl odvolání Adolfa F-a. Důvody: Ve věci samé nelze souhlasiti s odvolatelem, že ustanovení čl. 122 obch. zák. nepřipouští, by on odsouzen byl dle prosby žalobní. Uvedený článek předpokládá úpadek, uvalený na společnost i její společníky, leč o takový případ se zde nejedná a nepřichází toto ustanovení zde v úvahu. Ostatně ale upravuje vyrovnací řád v §u 60 a násl. vyrovn. ř. účinky narovnání, uzavřené společnosti, vůči společníkům a jen tyto předpisy byly by v tomto případě směrodatnými. Právem proto první soud ponechal ustanovení čl. 122 obch. zák. mimo úvahu a když pak odvolatele odsoudil dle prosby žalobní, odpovídá to jak stavu věci tak i zákonu a neprávem proto vytýká odvolatel rozsudku nesprávné posouzení věci po stránce právní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání Adolfa F-a.

Důvody:

Soud odvolací správně vytkl, že čl. 122 obch. zák. nelze použiti, ježto předpokládá řízení úpadekové. V tomto případě bylo však zahájeno pouze řízení vyrovnávací a to jen proti společnosti a tu platí předpisy §§ 60 a 61 vyr. ř.

Čís. 3447.

Bylo-li smluveno právo k výpovědi pachtovní smlouvy, nastane-li změna v osobě vlastníka, jest, jde-li o převzetí statku pachtýřova statem dle zákona ze dne 21. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n., lhůtu tuto počítati teprve od pravoplatného přikázání statku státu, nikoliv ode dne 28. října 1918.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, Rv I 136/24.)

Manželé Karel a Marie Z-ovi pronajali smlouvou ze dne 10. března 1919 svůj hotel v B. pivovaru v B., který byl tehdy vlastnictvím Maxe H., na dobu do 31. prosince 1930 a bylo v odstavci XIV. pod lit. f) této smlouvy stanoveno, že jsou pronajímající oprávněni, smlouvu na půl roku vypověděti, kdyby velkostatek K. a spolu i pivovar v B. vlastnickým právem přešel na osobu jinou než dědice tehdejšího vlastníka. Smlouvou ze dne 1. ledna 1922 dal pivovar v B. provozování živnosti hostinské a výčepnické ve zmíněném hotelu žalovaným Antonínem a Františkem B-ovým v podnájem i s hotelem samým a se všemi k němu náležejícími místnostmi na dobu od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1930 a bylo v odstavci X. této smlouvy stanoveno, že v případě zrušení nájemní